

Sygn. akt II PK 244/16

POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa G. I. P. i R. S. M.
przeciwko Sądowi Rejonowemu w T.
o wynagrodzenie za pracę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 maja 2017 r.,
skarg kasacyjnych powódek od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 8 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV Pa (...),

odmawia przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powódki: G. I. P. i R. S. P. wniosły skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 8 kwietnia 2015 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciły naruszenie prawa materialnego: art. 14 ust. 1b ustawy o kuratorach sądowych w związku z art. 2 Konstytucji RP, przez ich niezastosowanie w przedmiotowej sprawie; art. 14 ust. 1b ustawy o kuratorach sądowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 795) w związku z art. 2 Konstytucji, przez jego niezastosowanie w sprawie i przyjęcie, że zagwarantowanie i przyznanie prawa do waloryzacji kwoty bazowej kuratorów sądowych nie może nastąpić ze względu na art. 44 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz.U. Nr 238, poz. 1578); art. 24 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 22 grudnia 2011 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz.U. Nr 291, poz. 1707) oraz

art. 16 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 grudnia 2012 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z realizacją ustawy budżetowej (Dz.U. z 2012 r., poz. 1456), co sprowadza się do konstatacji, że prawo do waloryzacji kwoty bazowej nie jest możliwe do wyegzekwowania przez pracowników określonej sfery budżetowej (tj. kuratorów sądowych), której nie waloryzowano wynagrodzeń, a przepisy ustaw budżetowych mają decydujące znaczenie przy rozstrzyganiu konfliktu równorzędnych norm ustawowych; art. 44 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej, przez niewłaściwe zastosowanie przepisu w sprawie polegające na przyznaniu przepisom ustawy budżetowej przymiotu derogacyjnego wobec przepisów ustawy o kuratorach sądowych, co w konsekwencji prowadzi do ustalenia, że statuowane w przepisach ustawy o kuratorach sądowych roszczenie o waloryzację wynagrodzenia jest iluzoryczne, a co za tym idzie niemożliwe do zaspokojenia, co stanowi w istocie pozbawienie powódek *ipso iure* przysługującego im prawa, tj. roszczenia o coroczną waloryzację wynagrodzenia, tj. kwoty bazowej; art. 24 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 22 grudnia 2011 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej, przez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyznaniu przepisom ustawy budżetowej przymiotu derogacyjnego wobec przepisów ustawy o kuratorach sądowych, co w konsekwencji prowadzi do ustalenia, że statuowane w przepisach ustawy o kuratorach sądowych roszczenie o waloryzację wynagrodzenia jest iluzoryczne, a co za tym idzie niemożliwe do zaspokojenia, co stanowi w istocie pozbawienie powódek *ipso iure* przysługującego im prawa, tj. roszczenia o coroczną waloryzację wynagrodzenia tj. kwoty bazowej; art. 16 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 grudnia 2012 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z realizacją ustawy budżetowej, przez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyznaniu przepisom ustawy budżetowej przymiotu derogacyjnego wobec przepisów ustawy o kuratorach sądowych, co w konsekwencji prowadzi do ustalenia, iż statuowane w przepisach ustawy o kuratorach sądowych roszczenie o waloryzację wynagrodzenia jest iluzoryczne, a co za tym idzie niemożliwe do zaspokojenia, co stanowi w istocie pozbawienie powódek *ipso iure* własności przysługującego im prawa, tj. roszczenia o coroczną waloryzację wynagrodzenia, tj. kwoty bazowej; art. 44 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie

niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej; art. 24 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 22 grudnia 2011 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej oraz art. 16 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 grudnia 2012 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z realizacją ustawy budżetowej w związku z art. 21 Konstytucji RP oraz art. 1 Protokołu nr 1 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, przez uznanie za dopuszczalne w demokratycznym państwie prawa prowadzenia wieloletniej praktyki wstrzymywania waloryzacji wynagradzania sfery budżetowej, a ściślej mówiąc określonych grup zawodowych, która stanowi w konsekwencji rażące naruszenie prawa własności powódek w sytuacji, gdy, co istotne, Trybunał Konstytucyjny przyjął w swoim orzecznictwie prawo jednokrotnego wstrzymania waloryzacji; art. 18^{3a} § 1 i 3 k.p. w związku z art. 14 ust. 1b ustawy o kuratorach sądowych, przez ich błędną wykładnię w przedmiotowej sprawie, przyjęcie przez Sąd Okręgowy w W., że waloryzacja wynagrodzeń pracowników określonej części sfery budżetowej, a nie całej nie stanowi dyskryminacji pracowników sfery budżetowej, zwłaszcza w kontekście równych warunków zatrudnienia w sferze budżetowej, tj. prawa do waloryzacji wynagrodzeń lub kwot bazowych, a także naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 227 w związku z art. 217 § 1 i 2 k.p.c., przez bezpodstawne oddalenie wniosku dowodowego powódek w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego księgowego celem ustalenia, czy sposób wyliczenia kwot dochodzonych pozwem przez powódki jest prawidłowy, co w konsekwencji doprowadziło do niewyjaśnienia istotnej okoliczności w sprawie, tj. ile wynosi wartość niezwaloryzowanego wynagrodzenia powódek, którego mogą dochodzić powódki od pozwanego.

Skarżące uzasadniły wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując, że „Przedmiotowa sprawa ma charakter precedensowy, w tym znaczeniu, iż powódkom ustawodawca zagwarantował prawo corocznej waloryzacji kwoty bazowej wynagrodzenia. Powódki pomimo, iż prawo takie przysługuje im od 2004 r. faktycznie nigdy z niego nie skorzystały, albowiem pracodawca nie zwaloryzował w żadnym roku kwoty bazowej. Zarówno Sąd Rejonowy w W., jak i Sąd Okręgowy w W. stoją na stanowisku, iż treść przepisu art. 44 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z

realizacją ustawy budżetowej, art. 16 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 grudnia 2012 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z realizacją ustawy budżetowej oraz art. 24 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej uzasadniają zamrożenie waloryzacji kwot bazowych. Z powyższymi twierdzeniami nie zgadzają się powódki i to z kilku powodów. W pierwszej kolejności pragną wskazać na utarte orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego, który wyraża pogląd, „że jednorazowe, incydentalne niepodwyższenie wynagrodzeń sędziów (o 5,26% - tyle wynosi różnica wynagrodzenia w II kwartale roku 2010 i roku 2011), które - jak wyżej podkreślono - nie jest równoznaczne z ich obniżeniem w drodze regulacji normatywnej (dopuszczalnym dopiero po przekroczeniu konstytucyjnego limitu zadłużenia) stanowi, oczywiście, pogorszenie warunków ich wynagradzania (ponieważ odbija się negatywnie na ich wysokości w następnych latach, a także przekłada się na uposażenie sędziów w stanie spoczynku). Nie zmienia ono jednak samego mechanizmu kształtowania wynagrodzeń sędziowskich i nie sprawia, że z powodu „zamrożenia” wynagrodzenia te przestały od 1 stycznia 2012 r. odpowiadać godności urzędu i zakresowi obowiązków sędziów. Wstrzymanie ich podwyższenia zbliżone jest w skutkach do zaniechania waloryzacji czy też indeksacji wynagrodzeń w sferze budżetowej w ogóle, a także innych świadczeń, w szczególności emerytur i rent” (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 grudnia 2012 r., K 1/12). W ocenie Trybunału Konstytucyjnego, ustawodawca ma prawo do wstrzymania waloryzacji wynagrodzeń jedynie jednorazowo, a nie tak jak w niniejszej sprawie przez okres wielu lat. Takie działanie ustawodawcy stoi w opozycji wobec podstawowych standardów konstytucyjnych RP. Powódki mają zagwarantowane w ustawie prawo do waloryzacji kwot bazowych, które jak się okazuje jest iluzoryczne i nie możliwe do osiągnięcia. Problem kryzysu gospodarczego oraz stabilności finansów publicznych musi skutkować równomiernym rozłożeniem kosztów wspomnianego kryzysu. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 29 stycznia 1992 r., o sygn. akt K 15/92 stwierdził, że: „w ocenie Trybunału Konstytucyjnego nie można wykluczyć, iż drastyczne załamanie się równowagi budżetowej może stanowić podstawę ograniczenia, a nawet przejściowego zniesienia indeksacji wynagrodzeń pracowników sfery

budżetowej. Jednakże może to nastąpić z zachowaniem określonych warunków (...)

Po wtóre - ograniczenia bądź przejściowe zniesienie indeksacji nie powinno prowadzić do niesprawiedliwego rozłożenia na poszczególne grupy zawodowe dolegliwości z tytułu recesji gospodarczej i załamania się równowagi budżetowej „ (K. Działocha, S. Paweła, Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego «1986-1993» wybór, opracowanie, piśmiennictwo, Warszawa 1996 r., s. 861 i nast., t. 2).

W ocenie powódek nierównomierne rozłożenie ciężaru ponoszenia kryzysu gospodarczego stoi w sprzeczności z art. 2 Konstytucji RP gwarantującym, iż RP jest demokratycznym państwem prawa, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej, która to zasada jak się okazuje nie ma żadnego znaczenia dla Sądu I Instancji jak i Sądu Odwoławczego. Sąd Okręgowy w W., który jedynie stwierdził w swoim uzasadnieniu, że powódki mają rację, iż „polityka budżetowa państwa polskiego, która gwarantuje niektórym pracownikom sfery budżetowej coroczną waloryzację wynagrodzenia, a osobom wykonującym zawód kuratora sądowego (i innym których wynagrodzenie ustala się na podstawie kwoty bazowej) odmawia waloryzacji wynagrodzenia jest dowodem nierównomiernego rozłożenia ciężarów kryzysu gospodarczego i złej sytuacji finansowej budżetu kryzysu gospodarczego” jednakże nie wyprowadził z tej okoliczności żadnych wniosków. W ocenie powódek Sądy niższych instancji w sposób błędny nie zastosowały przepisów art. 2 i 21 Konstytucji, które ze względu na konflikt równorzędnych norm prawnych tj. art. 14 ust. 1b ustawy o kuratorach sądowych, a art. art. 44 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej, art. 16 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 grudnia 2012 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z realizacją ustawy budżetowej art. 44 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej powinny stanowić podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Zaś uznanie przez Sąd Rejonowy jak i Sąd Okręgowy, że przepisy ustaw budżetowych mają zasadnicze znaczenie dla sprawy jest rozwiązaniem, które nie wynika z prawidłowej wykładni przepisów ustaw budżetowych, które zaznaczyć należy nie mówią o wstrzymaniu waloryzacji. Takie zapatrywanie tworzy nieodparte wrażenie, iż ustawodawca, który wiedząc, że ustawa o kuratorach sądowych gwarantuje prawo do waloryzacji kwoty bazowej nie

uchylił czy też nie zawiesił niniejszego przepisu na okres trudniejszej sytuacji budżetowej państwa polskiego, co skutkuje istnieniem w obrocie prawnym dwóch norm prawnych wewnętrznie sprzecznych, co w demokratycznym państwie prawa nie może mieć miejsca. Co więcej w ocenie Sądu Okręgowego w W. ustawodawca może w sposób dowolny ograniczać prawo do waloryzacji poprzez przyjmowanie rokrocznie ustaw budżetowych, które *de facto* nie mówią o wstrzymaniu waloryzacji, a jedynie stwierdzają, że np. „w 2011 r. wielkość wynagrodzeń nie może przekroczyć wielkości wynagrodzeń z 2010 r.”. W ocenie powódek zagwarantowanie waloryzacji w latach 2011-2013 wynagrodzeń niektórych pracowników sfery budżetowej np. nauczycieli stanowi przejaw dyskryminacji pracowników sfery budżetowej w rozumieniu art. 183a § 3 k.p. Wskazać należy, że zgodnie z utartym orzecnictwem Sądu Najwyższego: możliwe jest odmienne potraktowanie pracowników w zakresie zatrudnienia, w tym wynagradzania. Musi jednak wynikać z uzasadnionej potrzeby, dla której dopuszcza się taką dyferencjację (podkreślenie własne, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2011 r., I PK 232/10). Przenosząc rozważania na grunt niniejszej sprawy należy zadać pytanie jakie uzasadnione potrzeby uprawniają do przyznania waloryzacji wynagrodzeń nauczycielom, a pozostałym pracownikom sfery budżetowej uzasadniają odmowę waloryzacji wynagrodzeń? W ocenie powódek takich powodów nie można się dopatrzyć, chyba że za takie uznamy powody polityczne, którymi kieruje się Ministerstwo Skarbu opracowując budżet państwa, przy czym nawet i te powody nie można uznać za racjonalne. Jak stwierdził Sąd Apelacyjny w (...) w wyroku z dnia 29 października 2014 r.: „różnicowanie w zatrudnieniu jest nie tylko możliwe, ale i wskazane wtedy, gdy u jego podstaw znajdują się przesłanki natury obiektywnej, tj. w pełni uzasadnione i usprawiedliwione kryteria prawne, tj. rodzaj pracy, warunki jej wykonywania, kwalifikacje czy doświadczenie zawodowe”. Niewaloryzowanie kwoty bazowej wynagrodzenia powódek, skutkuje tym, iż powódki pozostają w gorszej sytuacji finansowej, niż pozostali pracownicy sfery budżetowej. Nadmienić należy, że pozwany w swoim stanowisku nie podał jakichkolwiek powodów uzasadniających zróżnicowanie w waloryzowaniu wynagrodzeń pracowników sfery budżetowej. Istotne jest również, to iż dyskryminacja w zakresie wynagrodzenia istnieje, albowiem zgodnie z

orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego ograniczenia bądź przejściowe zniesienie indeksacji nie powinno prowadzić do niesprawiedliwego rozłożenia na poszczególne grupy zawodowe dolegliwości z tytułu recesji gospodarczej i załamania się równowagi budżetowej”, zaś ustawodawca uznaniowo przyznaje określonym grupom pracowników sfery budżetowej waloryzacje wynagrodzeń, a pozostałym pracownikom odmawia tego prawa (vide art. art. 43 ustawy z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej, który gwarantuje nauczycielom waloryzację kwoty bazowej, który stwierdza: „Podwyższenie wynagrodzeń dla nauczycieli w związku z kwotą bazową określoną dla nauczycieli w ustawie budżetowej na rok 2011, obowiązującą od dnia 1 września 2011 r., następuje nie później niż do dnia 30 września 2011 r., z wyrównaniem od dnia 1 września 2011 r.”).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wstępnie trzeba przypomnieć, że ograniczenia dopuszczalności wnoszenia skargi kasacyjnej wynikają z konstytucyjnej roli Sądu Najwyższego w systemie organów wymiaru sprawiedliwości. Zgodnie bowiem z art. 1 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1254 ze zm.), rolą tego Sądu w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości pozostaje zapewnienie w ramach nadzoru zgodności z prawem oraz jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych i wojskowych przez rozpoznawanie kasacji oraz innych środków odwoławczych, podejmowanie uchwał rozstrzygających zagadnienia prawne i rozstrzyganie innych spraw określonych w ustawach. Skarga kasacyjna nie jest więc (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia, gdy się weźmie nadto pod uwagę, że Konstytucja w art. 177 ust. 1 gwarantuje jedynie dwuinstancyjne postępowanie. Ewentualna możliwość dalszego postępowania, w tym postępowania przed Sądem Najwyższym, stanowi

uprawnienie dodatkowe, które może zostać obwarowane szczególnymi przesłankami, w tym określonymi w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Należy zauważyć, że we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżące nie sprecyzowały, na której z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. opierają swoją skargę kasacyjną. Wprawdzie w zakończeniu skargi stwierdziły, że „zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w W., rodzi istotne zagadnienie prawne, które winno być rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy”, nie sposób jednak doszukać się w treści wniosku sformułowania problemu prawnego, który miałyby stanowić istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi na przykład art. 390 § 1 k.p.c. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie – wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Z przedstawionego przez wnoszącego skargę istotnego zagadnienia prawnego musi jednak wynikać, jaki jest konkretny problem prawny, na czym polegają istotne wątpliwości (na przykład interpretacyjne). Sformułowane zagadnienie winno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencki i prawa pozytywnego.

Jeśli przytoczony wyżej wywód skarżących miałby przedstawiać zastrzeżenia skarżących odnośnie do sprzeczności przepisów ustaw budżetowych „zamrażających” wynagrodzenia kuratorów sądowych z art. 2 i art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji czy też niezgodność przepisów budżetowych z regulacją zawartą w art. 14 ust. 1b ustawy o kuratorach sądowych (z której ma wynikać prawo podmiotowe powódek do corocznej waloryzacji ich wynagrodzeń co najmniej o

wskaźnik inflacji), to zauważyć należy, że w podstawach kasacyjnych nie powołano zasadniczych przepisów, na podstawie których doszło do „zawieszenia” waloryzacji wynagrodzeń kuratorów sądowych, tj. art. 15 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 22 stycznia 2010 r. - Ustawa budżetowa na rok 2010 (Dz.U. Nr 19, poz. 102), art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 20 stycznia 2011 r. - Ustawa budżetowa na rok 2011 (Dz.U. Nr 29, poz. 150) i art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 2 marca 2012 r. - Ustawa budżetowa na rok 2012 (Dz.U. poz. 273). To właśnie te przepisy wprowadzały średnioroczny wskaźnik wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej w wysokości: 101,0% - w 2010 r. oraz 100,0% w 2011 r. i w 2012 r. (pozostając w opozycji do treści art. 14 ust. 1b ustawy o kuratorach sądowych, nakazującego coroczną waloryzację kwoty bazowej średniorocznym wskaźnikiem wzrostu wynagrodzeń ustalonym na podstawie przepisów o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej) i spowodowały zamrożenie wynagrodzeń kuratorów sądowych w latach 2010-2013. Natomiast wskazane przez skarżące: art. 44 ust. 1 ustawy ołobudżetowej z 2010 r., art. 24 ust. 1 pkt 1 ustawy ołobudżetowej z 2011 r. i art. 16 ust. 1 pkt 1 ustawy ołobudżetowej z 2012 r. nie określają średniorocznego wskaźnika wzrostu wynagrodzeń, za pomocą którego dokonywana jest waloryzacja wynagrodzeń za pracę powodów, ani sposobu jego ustalania. W konsekwencji przepisy te nie stanowią odniesienia do ujętych wyżej problemów prawnych (zob. uzasadnienie postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lutego 2015 r., P 44/13; LEX nr 1723928).

Podkreślić należy, że zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw. Jest więc związany granicami skargi kasacyjnej wyznaczonymi jej podstawami, co oznacza, że nie może uwzględniać naruszenia żadnych innych przepisów niż wskazane przez skarżącego. Sąd Najwyższy nie jest bowiem uprawniony do samodzielnego dokonywania konkretyzacji zarzutów lub też stawiania hipotez co do tego, jakiego aktu prawnego (przepisu) dotyczy podstawa skargi. Nie może także zastąpić skarżącego w wyborze podstawy kasacyjnej, jak również w przytoczeniu przepisów, które mogłyby być naruszone przy wydawaniu zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy może zatem skargę kasacyjną rozpoznawać tylko w ramach tej podstawy, na której ją oparto, odnosząc się jedynie do przepisów, których

naruszenie zarzucono. Zgodnie z utrwalonym w judykaturze poglądem, pod pojęciem podstawy skargi kasacyjnej rozumie się konkretne przepisy prawa, które zostały w niej wskazane z jednoczesnym stwierdzeniem, że wydanie wyroku nastąpiło z ich obrazą.

Skarżące nie zdołały zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania ich skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c., należało postanowić jak w sentencji.

I.n